

D ů v o d y:

Jde především o to, zda tu jest příhoda v dopravě. Za ni považují nižší soudy souhlasně skutečnost, že se průvodčí vlaku nezachoval podle služebního předpisu, an se před odjezdem vyprázdněného vlaku ze stanice Most-nádraží do stanice Most-nákladiště nepřesvědčil, nejsou-li tam jen osoby, které tam smějí zůstat, a že jen pak směl dáti znamení k odjezdu »hotovo«. Podle ustálené judikatury nejvyššího soudu jest příhodou v dopravě odchylka od pravidelného provozu dráhy, která jest sama o sobě způsobila přivoditi poškození nebo smrt člověka a která nastala mimo osobu poškozeného. Okolnost, že průvodčí nerevidoval vlak před odjezdem ze stanice Most-nádraží a že tak učinil až za jízdy vlaku do stanice Most-nákladiště a při tom přišel na to, že ve vlaku sedí žalobkyně, není zajisté způsobila přivoditi poškození žalobkyně a také její poranění nepřivodila. Za takovou příhodu jest považovati nespornou skutečnost, že provedeno bylo vystoupení žalobkyně z vlaku mimo stanici k tomu účelu určenou na místě neupraveném, ježto tento způsob vystupování cestujících z vlaku není normálním způsobem dopravy. A tu vzchází otázka, zda jest tu příčinná souvislost mezi onou příhodou v dopravě a úrazem žalobkyně. V tomto směru přikloňuje se dovolací soud k názoru prvního soudu, že této příčinné souvislosti tu není, že si úraz zavinila žalobkyně sama. Žalobkyně po vystoupení z vlaku dobře věděla, že vystoupila na místě, které není upraveno tak, jak je tomu při řádném nástupišti a výstupišti ve stanici. Bylo zjištěno, že místo, na němž žalobkyně podle vlastního udání upadla a přišla k úrazu, není nerovné, že tam nejsou jámy nebo kameny, nýbrž že mezi kolejemi jsou jako výplň šterkové kameny mírné velikosti a že koleje jsou nad výplní celkem asi 15 cm. Správně rozpoznal první soud, že si žalobkyně musela býti vědoma, když vystupuje na takovém místě pro osobní dopravu neurčeném, že musí použiti takové míry opatrnosti, jež se od rozumného a opatrného člověka při takové příležitosti požaduje (§ 1297 obč. zák.) a že této náležité opatrnosti při přecházení kolejí nevěnovala a tím si svůj úraz přivodila. Z řečeného jest tedy patrné, že úraz žalobkyně není s příhodou v dopravě v příčinné souvislosti.

Čís. 11497.

K vydobytí nároku, by dlužník platil vymáhajícímu věřiteli složením na soudě (§ 1425 obč. zák.), jsou přípustné veškeré exekuční prostředky hodící se k vydobytí peněžitých pohledávek s tou úchylnou, že vnucené vydobytí částky nelze použiti k uspokojení věřitele, nýbrž k složení na soudě.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, R II 424/31.)

Podle exekučního titulu měli dlužníci složiti pro vymáhajícího věřitele na soudě 3.200 Kč. K vydobytí tohoto nároku navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce zabavením, uschováním a prodejem všelikých

svršků v držení povinných v jejich bytě v H. a cenných papírů a vkladních knížek uvedených v § 296 ex. ř. jakož i hotovostí. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, ježto jest přípustná jen exekuce podle § 354 ex. ř. Rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Právní názor prvního soudu jest mylný. Podle exekučního titulu mají povinní pro žalobce uložit na soudě 3.200 Kč s 10% úroky od 4. září 1929, jinými slovy mají mu platiti složením na soudě, což je jen zvláštní formou placení (§ 1425 obč. zák.). Nejde o exekuci ad factum praestandum podle § 354 ex. ř., jak první soud míní, naopak exekuce podle § 354 ex. ř. byla v tomto případě nanejvýš neúčelná, ba přímo nepřipustná, poněvadž předpisy třetího oddílu části první exekučního řádu se vztahují jen na exekuce k vynucení jednání, která nezáležejí v peněžitém plnění v hotovosti. Může-li oprávněný donutiti odpůrce k složení jistoty všemi vhodnými exekučními prostředky, zejména též exekucí na movitost, může tak zajisté učiniti i v tomto případě, kde jde rovněž o to, by se exekučně vydobyla peněžitá hotovost a ta aby se uložila na soudě.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Podle exekučního titulu mají dlužníci složit pro vymáhajícího věřitele na soudě 3.200 Kč s 10% úroky od 4. září 1929 a útraty, neboli, jak správně rekursní soud rozpoznal, mají dlužníci vymáhajícímu věřiteli platiti složením na soudě, což jest jen zvláštní formou placení podle § 1425 obč. zák. K uskutečnění tohoto nároku jsou proto přípustné veškeré prostředky exekuční, hodící se k vydobytí peněžitých pohledávek s tou úchylnou, že nuceně vydobyté částky nelze použiti k uspokojení věřitele, nýbrž k složení na soudě. Návrh vymáhajícího věřitele vyhovuje tomuto právnímu názoru, když se v něm žádá o exekuci zabavením movitostí v rukou dlužníka se nalézajících, a napadené usnesení nejde přes rámec tohoto exekučního návrhu — jak neprávem stěžovatelé vytýkají, — když ustanovuje, že výtěžek této mobilární exekuce jest složit na soudě. (V téměř smyslu srovn. rozhodnutí nejv. s. Gl. U. 3920 a tohoto nejv. soudu čís. 2553 sb. n. s.).

Čís. 11498.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Rozsudek na základě uznání v rozvodovém sporu nemůže býti podkladem žádosti o povolení rozluky podle § 17 rozl. zák., nanejvýš, neuvádí-li, zda a který z rozvodových důvodů žalovaný manžel tehdy uznal.

(Rozh. ze dne 19. března 1932, R II 76/32.)